

CATHERINE
PULLEIN-THOMPSON

Phantom far till Irland

SAGA
EGMONT

CATHERINE
PULLEIN-THOMPSON

Phantom
far till
Irland

 SAGA
EGMONT

Christine Pullein-Thompson

Phantom far till Irland

Saga

Phantom far till Irland

är översatt från engelska av Cecilia Björk efter

Phantom Horse Goes To Ireland

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1993, 2018 Christine Pullein-Thompson och

SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711784235

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Kapitel 1

Vi hade precis kommit hem från skolan och Angus hade slängt sin skolväska på golvet i hallen. Ute i trädgården blommade det i alla rabatter och gräsmattan var full av tusenskönor. Vid gaveln klättrade gula rosor på spaljéerna. I hagen stod ponnyerna nos mot svans och hjälpte varandra att vifta bort flugorna. Det var en av de där speciella dagarna när det känns som om sommaren aldrig ska ta slut.

- Pappa är i vardagsrummet, upplyste mamma. Han kom hem tidigt i dag, för han vill prata med er om en viktig sak. Det är visst tal om ett nytt utlandsuppdrag.

- Åh nej! utbrast jag. Måste vi flytta nu igen?

- Jag är ju inte färdig med mina slutprov än, påpekade Angus.

- Moonlight ska följa i nästa vecka, tillade jag. Och hur ska vi göra med Phantom?

- Ni överlever nog allihop, svarade mamma oberörd.

- Men det är ju bara ett år sedan vi kom tillbaka från Amerika, sa jag.

- Sluta tjafsa nu och kom hit! ropade pappa inifrån vardagsrummet.

Han vankade av och an där inne, med händerna i byxfickorna. Sedan han kom hem från jobbet hade han hunnit byta om från mörk kostym till joggingdress.

Han såg ut om en tävlingshäst på väg in till banan, tänkte jag

- Vi har planerat en massa saker för sommarlovet, meddelade Angus. Glöm inte att Moonlight är dräktig och

snart ska föla.

- Jag måste resa till Nigeria, sa pappa, och jag vet att det är jättetråkigt, men en person har blivit kidnappad och man har bett mig att ta över.

- Är det kidnappningen som det stod om i tidningen? frågade Angus och blev plötsligt allvarlig. Den som alla pratar om.

Förbluffat stirrade jag på pappa och kunde inte få fram ett ord på en lång stund.

- Tänk om du också blir kidnappad då? sa jag sedan.

- Det kommer jag inte att bli, svarade han tvärsäkert. Jag kommer nämligen att få speciellt beskydd och egna livvakter. Men de kan inte ta ansvar för er också, så ni får inte följa med. Det är det som är problemet.

- Det spelar ingen roll, sa jag hastigt. Vi har det bra här hemma hos mamma. Fast vi kommer förstås att oroa oss för dig. Men vi lovar att hjälpa till med disken och rensa ogräs och att inte ställa till oreda medan du är borta. Vi lovar och svär!

Mamma hade följt efter oss in i vardagsrummet och nu stod hon och stirrade ner i mattan.

Trodde hon att den skulle säga något? tänkte jag och blev full i skratt. Men så upptäckte jag att hon såg upprörd ut.

- Jag kan avstå från alla hopptävlingarna också, om det hjälper, fortsatte jag. Jag klarar mig utan fälttävlan också...

Mamma avskydde när jag red terräng och hoppade över fasta hinder.

- Jag lovar att rida försiktigt och förståndigt i sommar, babblade jag på. Angus kommer också att ta det lugnt. Eller hur Angus?

Min bror såg tankfull ut och blicken i de bruna ögonen var allvarlig.

- Lyckans dig som får åka till Nigeria, pappa, sa han. Jag hade väldigt gärna velat följa med.

- Mamma ska också med, förklarade pappa. Fast hon reser lite senare, medan jag ger mig av redan i kväll. Jag flyger från Heathrow.

För första gången stannade han upp och såg på oss. Jag stirrade på min bror.

- Vi klarar oss fint på egen hand, förklarade Angus. Jag är ju stor nog att ta ansvar för oss båda och inget otäckt kan ju hända oss här.

- Faster Nina har lovat att bo hos er några dagar, upplyste mamma. Sedan får ni åka till Irland och bo hos pappas kusin där. Hon är väldigt snäll och trevlig. Hon bor ute på landet och har en flicka i er ålder. Hon skrev i julas och berättade att vi var välkomna att bo hos henne när som helst. Hon vill så gärna träffa oss allihop. Vi tog henne på orden och ringde henne för en timme sedan. Allt ordnar sig, som ni ser!

- Hur blir det med hästarna? frågade jag. Jag vill inte lämna Phantom här.

- Han följer med, svarade pappa. Min sekreterare har bokat transporten och er resa. Ni åker om en eller två veckor, innan terminen slutar. Ni båda ska flyga och hästen åker båt.

Han sneglade på sin klocka.

- Jösses, utbrast han, så mycket klockan har blivit! Det är bäst att jag packar färdigt. Om ni visste vad jag är avundsjuk på er som får åka till Irland, ungar! Det är lugnt och skönt, vacker natur och fantastiskt bra fiske. Ni får bo på landet med både hästar och kor. Underbart!

Tankarna surrade i huvudet på mig. Plötsligt var allt upp och ner. Mina planer för det långa, härliga sommarlovet hade gått upp i rök inom loppet av några minuter. Jag

försökte se ett böljande landskap och ändslånga sandstränder framför mig.

- Pappas kusin gifte sig med en man som vi inte tyckte särskilt bra om, förklarade mamma. Numera bor hon ensam med sin dotter och jag tror att hon skulle bli väldigt glad över ert sällskap.

I min fantasi hoppade jag över klara bäckar med Phantom.

Tänk om vi kan få rida på rävjakt, funderade jag. Och någonstans måste det ju finnas en häst som passar Angus. Irland vimlar ju av hästar!

Tanken fick mig på gott humör. Jag såg på mamma och upptäckte att hon log.

- Vill ni vara så snälla och se till att inte bli kidnappade, sa jag till både mamma och pappa. Det klarar vi nog inte, Angus och jag.

- Vi lovar, sa mamma. Kidnapparna har talat om vad de vill och de har sin gisslan. Därför tror jag inte att det blir fler kidnappningar.

Jag bytte om från min skoluniform till jeans och T-tröja. Sedan gick jag ut i hagen. Himlen var klarblå och de små fluffiga molnen såg ut som vispgrädde. Fåglarna kvittrade stilla, som de brukar göra mot kvällningen. Lång borta hörde jag en ko råma. Jag klättrade över staketet, gick fram till Phantom och slog armarna om hans hals. Sedan berättade jag för honom att vi skulle åka till Irland tillsammans. Men han var mer intresserad av innehållet i mina fickor och nosade i mitt hår, som han alltid brukade göra.

- Som tur är kommer vi hem lagom till äppelskörden, förklarade jag för honom. Tyvärr måste du nog åka ensam med båten till Irland, och jag hoppas verkligen att du uppför dig bättre än du gjorde på flyget från Amerika.

Året innan hade vi tagit med Phantom hem från Virginia i USA. Vi flög från Kennedy-flygplatsen och måste ge honom lugnande medel på den långa resan. Ändå hade han blivit skärrad och ett tag trodde vi att slutet var nära, att vi skulle störta i Atlanten. Det var fruktansvärt otäckt och minnet av den stegrande hästen i flygplanets lastrum skulle jag säkert bära med mig resten av livet.

Snart var det dags för vår ponny Moonlight att föla och jag hoppades att henne föl skulle få samma Vackra skimmelfärg som sin mamma. Fölet skulle bli Angus egen häst. Min gamla ponny Mermaid ville säkert bli barnskötare, påstod min bror. Han tittade till sitt dräktiga ponnysto varje morgon och kväll.

- Du får skynda dig att föla, lilla gumman, sa jag till Moonlight. Det dröjer inte länge förrän vi åker och då får du flytta till bondgården ett slag igen.

Hon såg ut att må prima och verkade mycket nöjd med tillvaron. Phantom var däremot rastlösare än någonsin. Han puffade på mig, kastade med huvudet och spanade mot horisonten. Plötsligt ropade mamma på mig från huset.

- Ska du följa med till flygplatsen, Jean? I så fall måste du nog byta om nu.

- Ja, jag vill följa med! ropade jag tillbaka. Men varför måste jag byta om? Kan man inte ha jeans på flygplatsen?

På Heathrow var det fullt med folk. Pappas sekreterare var redan på plats och räckte honom en portfölj.

- Ursäkter ni oss en liten stund, fru Simpson? sa hon till mamma. Jag måste informera er om några viktiga saker.

Vi stod och tittade på tidningarna och böckerna i kiosken. Jag fick en klump i halsen och den ville inte försvinna.

- Jag avskyr flygplatser, muttrade mamma. De ger mig kalla kårar.

Snart kom pappa och hans sekreterare Melinda tillbaka.

- Planet går från gate nummer åtta, upplyste Melinda sakligt. Här är biljetterna. Nu ska jag bara checka in oss och bagaget. Sedan är allting klart.

- Oroa er inte för mig, sa pappa till oss. Jag kommer att bli väl omhändertagen och en civilklädd polis följer med hela vägen. Det kommer att gå som en dans!

- Peppar, peppar... sa Angus.

Just då ropade rösten i högtalaren ut att det var dags att gå ombord på planet, och vi såg efter pappa när han gick bort till gate nummer åtta.

- Så där ja, sa mamma och suckade. Nu får vi hålla tummarna för att allt går som det ska.

- Jag skulle vilja se när planet lyfter, sa Angus.

Efter en stund gick vi tillbaka till parkeringsplatsen och mamma körde hem. Solen var på väg att gå ner och kvällen var obeskrivligt vacker. Hagtornshäckarna och kastanjeträden blommade och gräsmattorna var djupgröna.

Stackars pappa, tänkte jag. I Nigeria är det säkert torrt och bränt överallt, och inte saftigt grönt som här hemma.

När vi kom hem skyndade min bror raka vägen till hagen för att titta till sin ponny. Strax efteråt hörde vi hans uppjagade rop.

- Hon har fölat, alldeles själv! Och fölet är redan på benen...

- Det var lite väl tidigt, mumlade mamma och rusade ut. Hon borde ha fått gå för sig själv och inte tillsammans med de andra. Det är alltid riskabelt...

- Ta det lugnt! ropade Angus. Allt har gått bra och det är ett litet stoföl.

- Åh! Det var väl roligt! utbrast mamma och lät mycket belåten.

- Hon ska heta Twilight, förklarade Angus. Det betyder ju skymning och hon föddes på kvällen. Förresten är det väl

ovanligt att hästar fölar på kvällen? Det stämmer åtminstone inte med de böcker jag har läst.

Jag såg på almaraa. I en av dem satt en duva och kuttrade. Det lät som om den sjöng för fölet, stilla och rogivande.

- Jag vill alltid bo här, sa jag.

- Om pappa inte jobbade på utrikesdepartementet, skulle vi kunna stanna här, sa Angus. Jag vill inte lämna Twilight till någon annan.

- Ni ska ju stanna ett tag till, sa mamma. Ni måste lova att uppföra er ordentligt när faster Nina kommer. Hon trivs ju inte särskilt bra på landet. Det får ni stå ut med och försöka muntra upp henne på olika sätt.

Faster Nina brukade ha konstiga hattar och lösögonfransar. Hennes största intresse var ambassadfester och dem pratade hon om i det oändliga. Hon arbetade vid något statligt verk, men jag hade glömt vilket.

- Faster Nina avskyr oss, påpekade Angus. Varför ska hon komma hit, förresten? Vi är stora nog att klara oss själva.

Mamma suckade djupt.

- Försök stå ut med varandra. För min skull!

Senare åt vi kvällsmat i köket och kikade genom fönstret på Twilight som stapplade omkring i hagen. Vi gjorde upp planer, massor av stora och omöjliga planer. Phantom skulle tävla hela sommaren över hela Irland. Angus skulle hitta sin drömhäst och döpa den till Tralee. Vi skulle bli feta på färsk mjölk och hemkärnat smör från gårdens kor.

Själv föreställde jag mig gården där vi skulle bo som ett gammalt kråkslott vid vägens ände, gröna hagar och hästar överallt i olika storlekar och färger. Plötsligt insåg jag att jag inte ville åka dit.

- Irland är härligt, sa mamma och försökte låta entusiastisk. En brasa i öppna spisen, äkta skotsk whisky -

som ni förstås inte får lov att dricka - och ridtävlingar. Ingen bryr sig om att snygga till sig till middagen, så ni kommer att älska Irland.

Det hade blivit mörkt ute och det var tys, bortsett från en svag vind som fick almarnas löv att susa en aning.

Vi pratade i evigheter medan vi diskade och drack massor av te. Ingen av oss ville gå och lägga sig.

- Men klockan är ju kvart över elva! utbrast mamma till sist. Vad tänker vi på egentligen? Det är ju skoldag i morgon! Nu måste ni hoppa i säng bums. Hoppas bara att ni orkar upp i morgon bitti.

I mitt rum doftade det av de gula rosorna vid gaveln utanför. Rummet var litet och trivsamt med bara en säng, en byrå, ett bord och en stol. Ovanpå byrån stod en rad små porslinshästar som jag hade döpt efter berömda tävlingshästar. På nattduksbordet bredvid sängen stod ett fotografi av Phantom.

Där jag låg i sängen försökte jag föreställa mig hur jag skulle rida Phantom över Irlands gröna kullar från morgon till kväll. Efter ett tag skulle han säkert bli fet av det kraftiga betet! Jag undrade om det fanns fullt av jakttroféer, ridspön och hästtavlor på gården där vi skulle bo.

Månen sken in i glipan mellan gardinerna och jag tänkte att det säkert är vackert på Irland, fast inte lika fint som här. Sedan somnade jag tungt.

De följande två veckorna gick väldigt fort. Angus blev färdig med sina prov och mamma köpte kläder som skulle passa klimatet i Nigeria. Vi fick flygbiljetter från London till Irland och båtplats till Phantom. Han skulle få åka med tre avelsston som skulle till ett stuteri nära Dublin.

Äppelblommorna vissnade och föll till marken. Det såg ut som om gräsmattan låg under ett rosa täcke. Årets längsta

dag blev solig och fin.

Nu hade jag absolut ingen lust att åka till "den gröna ön" längre, och jag kunde inte låtsas att jag ville det heller. Nej, jag ville hellre tävla Phantom i banhoppning och fälttävlan. Jag red dressyr och tränade vändningar kring träden därhemma. Vi gjorde halt och jag övade in en elegant hälsning inför domarna.

Oxfordshire måste vara den vackraste platsen i hela världen, tänkte jag.

Mamma gick till frissan och permanentade sig. Sedan var hon klar att resa till Nigeria. Hon såg fräsch och sval ut i sin skrynkelfria resdräkt och vi väntade tysta på att faster Nina skulle dyka upp. Själv kunde jag inte prata, men min bror babblade desto mer.

- Vi skriver till er en gång i veckan, sa Angus. Glöm inte att köpa massor av vykort till min samling, och jag vill gärna ha mynt och frimärken också. Du glömmer väl inte det, mamma?

Faster Ninas röda sportbil dök upp framför huset. Som vanligt var hon försenad.

- Kom nu! tjöt hon. Skynda er, annars hinner vi inte i tid till flygplatsen!

Hon bar mörka solglasögon, bredbrättad hatt, sidenklänning och handskar. Angus och jag satte oss i baksätet med mammas väskor i knät. Syrenerna blommade vid grinden och en ekorre kilade över gräsmattan.

- Alla klara? ropade faster Nina. Då kör vi!

På väg till flygplatsen pratade hon och mamma om tråkiga saker som att byta sängkläder och vårda sina naglar.

Det knöt sig i magen på mig för att mamma skulle åka och jag oroade mig för att vi inte skulle kunna lasta Phantom. För att inte tala om vad som skulle hända om pappas kusin Mary inte tyckte om oss...

Utanför flygplatsen var det trafikstockning och vi körde långsamt framåt i kön.

- Pappa har lämnat sexhundra kronor åt er där hemma, upplyste mamma. Pengarna ligger i hans översta skrivbordslåda. Behöver ni mer, får ni fråga Mary.

Mamma vände sig om från framsätet och log mot oss.

- Jag ska påminna dem, lovade faster Nina. Lita på mig!

Hon tutade ilsket åt en cigarrökande affärsman i en elegant Porsche, som försökte tränga sig före i bilkön.

Snart var vi framme och såg på när mamma checkade in.

- Du skriver väl, mamma? undrade jag ängsligt.

- Jag ringer så fort jag kommit fram, det lovar jag, svarade mamma.

I samma ögonblick ropades hennes flightnummer upp.

- Nu måste ni vara snälla, sa hon. Och bekymra er inte för pappa och mig. Sköt om er! Vi borde vara hemma igen om tre veckor, i värsta fall fyra.

Mamma pussade oss på kinden och faster Nina fick en kram. Sedan försvann mamma genom utgången och såg sig inte om.

Då torkade jag en tår ur ögat och följde efter de andra ut i solskenet på parkeringsplatsen. Av någon underlig anledning kändes det som om jag hade förlorat något som jag aldrig skulle få tillbaka.

- Varför kan inte pappa ha ett annat jobb? undrade jag ilsket. Hela sommaren är förstörd! Nästa år är jag för gammal för att starta i de lätta klasserna. Det är orättvist! Och nu när Phantom har börjat gå riktigt bra!

- Det finns viktigare saker här i världen än hästar, snoppade faster Nina snorkigt av mig. Du borde lära dig spela piano och plugga främmande språk. Se på mig! Jag talar och skriver fem språk flytande och om jag inte hade de kunskaperna skulle jag fortfarande vara en simpel kontorist. Det är samma sak med din pappa. Om han inte